

42. Der var en Tid, da jeg var meget lille.

(Da jeg var lille.)

Andantino.

p dol.

J. A. P. Schulz.

1. Der var en Tid, da jeg var me-get lil - le, min he - le

Krop var knap en A - len lang; — sødt, naar jeg den - ne tæn - - ker,

Taa - rer tril - le, og der - for tæn - ker jeg den man - gen Gang.

2. Jeg spøged i min sømme Moders Arme,
og sad til Hest paa Bedstefaders Knæ
og kendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
saa lidt som Penge, Græsk og Galate.

3. Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
men og tillige meget mindre slem;
da saa jeg Stjernerne som Prikker tindre
og ønskede Vinger for at fange dem.

4. Da saa jeg Maanen ned bag Højen glide
og tænkte: Gid jeg var paa Højen der!
Saa kunde jeg dog rigtig faa at vide,
hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor køn den er!

5. Da saa jeg undrende Guds Sol at dale
mod Vesten ned i Havets gyldne Skød
og dog om Morgnen tidlig atter male
den hele Himmelegn i Østen rød.

6. Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
som skabte mig og denne smukke Sol
og alle disse Nattens Perlerader,
som kranse Himmelbuen Pol til Pol.

7. Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
O, gode Gud! o, lad mig altid stræbe
at worde viis og god og lyde dig!

8. Saa bad jeg for min Fader, for min Moder
og for min Søster og den hele By
og for ukendte Konge og den Stodder,
som gik mig krum og sukkende forbi.

9. De svandt, de svandt, de blide Barndomsdage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
jeg kun Erindringen har nu tilbage:
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!

J. Baggesen.